

Dr. Almási Mihály:

VÁLSÁG, KIÚT, JÖVŐKÉP

Előadás a
Magyarországi Baptista Egyház Országos Lelkipásztor Értekezletén

Baptista Teológiai Akadémia
Budapest, 2009. április 17-én

Kedves Szolgatársaim!

A mai konferencia *mottója* Péter apostol tanácsa: „*Minden gondokat Őreá vessétek...!*” (1Pt 5:7), *alcíme* pedig: „***Kiútkeresés a jelenlegi morális, politikai, társadalmi, és gazdasági válságból***”.

Az én feladatomban az, hogy általánosságban szóljak a témáról, hisz a továbbiakban a válság és válságkezelés bibliai és egyháztörténeti aspektusai kerülnek szóba három előadásban, ezután pedig szekcióbeszélgetések keretében a legégetőbb mai problémák.

Bevezetőben néhány alapgondolatot szeretnék megfogalmazni:

1. A hívő ember lehetősége és Istentől kapott feladata: ***látni*** és ***láttatni***. Mindkettő egyformán hangsúlyos. *A látás isteni ajándék, a láttatás kötelesség.*

2. A hívő ember dolga nem az, hogy a negatív, sőt sátáni folyamatok közepette álreménységgel bátorítson, hanem az, hogy nevén nevezze a dolgokat és negatív környezetben, valamint lefelé húzó erővel szemben is fölfelé irányítsa a figyelmet az egyedüli valóságos reményforrás, a mi Urunk Jézus Krisztus felé. Kemény harc ez a szeretet fegyverével a félelem ellen.

Egyfelől világosan látnunk kell a válságot okaival együtt, ezt az ismeretünket nem szabad elhallgatni se megalkuvásból, se félelemből; másfelől láttatnunk kell a kiútnak kikiáltott zsákutcákat, le kell leplezni azokat a hamis vezetőket, akik épp valamelyik zsákutcába próbálnak bennünket beterelni, illetve világosan meg kell

mutatnunk az egyetlen kiutat és erről nemcsak beszélni kell, hanem a kiút felé vezetni a ránk bízottakat. Ez minden hívő ember feladata, de különösen a lelkipásztoroké.

*

Mielőtt a jelenlegi válság elemzésébe kezdek, kitérek néhány mondatban a dogmatika utolsó fejezete, az eszkhatológia felé.

Az Úr Jézus az egész mindenségre elkövetkező válságot az emberiség első és eddig legnagyobb katasztrófájával hozza összefüggésbe, nevezetesen az özönvízzel. Úgy lesz majd, ahogy a Nőé napjaiban volt – mondja (vö. Mt 24:37-39). Az Úr Jézus szerint a „beavatatlanok” egészen addig a napig nem vették komolyan a közelgő katasztrófát, amíg el nem jött az özönvíz.

A beavatottak, a bölcsek, a hívők óriási főrja az előre tudás, amelynek alapja a kinyilatkoztatás és a folyamatosan beteljesülő prófétikus jelek, az utolsó idők jelei. Ezek pedig világméretű válságról szólnak. Az előre tudásból nem feltétlenül a kiútkeresés következik. Lehet az „eredmény” a beletörődés, az apátia, a „majdcsak lesz valahogy” „filozófiája”. A bölcs látók azonban mindent megtesznek a rájuk bízottak és persze önmaguk mentése érdekében is.

A mi világunk most egy „Titanic-szindrómában” szenved. Lassan mindenki fölfogja, hogy süllyed a hajó, de hány és hányféle reakciót tapasztalunk?! Jézus szavai juthatnak eszünkbe: vajon a visszatérő Úr talál-e hitet, hívőket, lélekmentőket, vagy csak a mentőcsónakokért folytatott ádáz, élet-halál harcot, az önzést, az egoizmust érzékeli?...

*

Az egyik legnépszerűbb „teológiai álmegoldás” a válság vonatkozásában az, hogy az Úr – mielőtt ránk szakadna az igazi „nagy nyomorúság”, magához veszi az övéit, bekövetkezik az elragadtatás. Baptista körökben is utat tört magának ez a tanítás épp úgy, mint az üdvösség elveszítetlenségéről szóló. Eszem ágában sincs itt valamiféle vitát gerjeszteni, még kevésbé eldönteni olyan kérdéseket, amelyek Istennél eleve eldöntöttek, nekünk meg nem sok beleszólásunk – azazhogy

semmi beleszólásunk sincs, legyen mindenki a maga hite felől meggyőződve –, csupán néhány szempontot szeretnék fölvetni, konkrétan a válság vonatkozásában.

1. Csak azért, mert valaki úgy gondolja, hogy őt vagy szeretteit, gyülekezetét vagy épp egyházát az Úr a nagy szorongattatás (nyomorúság) elől kimentí, elragadja, ez még nem biztos. Ha az Úr megengedi, hogy szenvedő alanyai legyünk a végső válságnak, akkor azok leszünk, ha tetszik, ha nem, nem mindegy azonban, hogy fölkészülten vagy épp csalódottan, netán hitünket veszítve zuhanunk bele abba, amiről úgy gondoltuk, hogy bennünket nem érinthet.

2. A Bibliával nem szokott baj lenni, az értelmezéssel, magyarázattal annál inkább. Ezért nem vagyok híve a magyarázatos Bibliáknak. Vegyünk egy példát: Az amerikai baptisták illetve más evangéliumi közösségek között a nagy nyomorúság előli elragadtatás elmélete egy igen népszerű magyarázatos Biblia lábjegyzete nyomán terjedt el, amelynek lényege, hogy az ún. premilenizmust összekapcsolta az ún. korszakos elmélettel. *Dale Moody* ezzel kapcsolatosan ezt mondja: „*A premilenizmus egyidős a keresztyéniséggel, de a korszakos elmélet a hét korszak, a nyolc szövetség és a nyomorúság előtti elragadtatás fogalmával olyan elhajlás, amit 1830 előtt nem találtunk sehol*”. Sokan ugyanis a Scofield Reference Bible lábjegyzeteit úgy fogadták, mintha ihletett kéziratok lettek volna. Az Újszövetség két korszakról beszél, a jelenlegiről és az eljövendőről (Mt 12:32, Gal 1:4, Zsid 6:5). *Moody* ezzel a mondattal zárja tanulmányát: „A nagy nyomorúság előtti elragadtatás ellentétes a Bibliával, a Biblia nem tud róla.”

Nagy hiba, ha elveszük a reményt a nehezedő körülmények láttán, de az is, ha hiú reményeket táplálunk.

Az új korszakhoz új égre és földre lesz szükség. Arról, hogy ez mit jelent pontosan, fogalmunk sincs, hisz az ég és föld jelentése – miután a héber csak így tudja kifejezni a mindenséget – a kozmosz. Az új kozmosz pedig új teremtést kell hogy jelentsen, mégpedig kozmikus méretűt, amit nem vagyunk képesek elgondolni. A teljesen új feltétele a régi teljes pusztulása. Mindnyájan tudjuk, hogy a régi, azaz a mai világ tűznek tartatik fön (2Pt 3:7, 12) elmúlik (Mt 24:35), mégpedig olyan hirtelen, ahogy az özönvíz által elpusztult a föld lakossága, Nőé családja kivételével (Mt 24:36-42).

A régi világ válságának a vége tehát a teljes pusztulás, amelynek utolsó fázisa valamiféle nukleáris kozmikus katasztrófa. Az előbbi előidőzésére már jó ideje képes az ember is, az utóbbi pedig legfeljebb előre jelezhető, de nem elhárítható. Ami egyébként a kozmosz végét illeti, nos az erre vonatkozó legfrissebb tudományos kutatások igazán új, megdöbbentő érdekességekre jutottak. Ezt a katasztrófát megelőzi a nagy nyomorúság, a végső szorongattatás, amit – ahogy a szülő asszony szülési fájdalmai ciklikusak, egyre erősebbek és egyre sűrűbben jelentkeznek – korábbi szorongattatások (egyre erőteljesebb megszorítások) válságok előznek meg.

Az emberiség története a válságok története. A ciklikus válságok oka a bűn. Nem minden aktuális bűn következménye válság, de minden válság oka a bűn, vagy a bűn (bűnök) elhatalmasodása, – akár az őstörténetet, akár Izráel történetét, akár a keresztyénség két évezredét, akár a mai kort vizsgáljuk.

A válságok elkerülhetők lennének – vagy lettek volna –, ha a figyelmeztető szóra az éppen érintettek megtérnek Istenhez, ahogy pl. Ninive lakói királyostól megtérnek, és Isten megkegyelmez nekik. A megadott határidőn belül (40 nap) bűnbánatot tartanak. Számos pozitív és negatív példát idézhetnénk.

Akinek leginkább érdeke a válságok kirobbantása, az az ősgonosz, a diabolosz, a válságteremtő és annak haszonélvezője, a Sátán. A válságokban ugyanis sok ember pusztul el és a hazugság atyja, aki emberölő volt kezdettől fogva, pontosan ezt akarja. Emberbarátnak igyekszik bemutatni magát, szociális hálóról beszél, demokráciáról, azaz népuralomról – a legdurvább despotizmus kellős közepén is –, és bizony nemcsak keresi azokat, akiket elnyeljen, az alkohol, a kábítószer, az erkölcsi züllés rabságába, meg öngyilkosságba kergessen, de meg is találja őket.

Nem szerencsés, ha a keresztyén ember megállapítja, hogy a mai válság a nagy nyomorúság kezdete, vagy épp valamelyik korábbi súlyos válság. Annak látása azonban kötelező lenne, hogy a válság ma jóval összetettebb, és súlyosabb globálisabb, mint valaha.

Nem egyszerűen egy lokális, hanem abszolút globális válság, nem csak pénzügyi, gazdasági, vagy épp politikai, hanem mindenekelőtt erkölcsi, szinte mindenkit érintő szociális és társadalmi; az emberiség önszerveződési csődje, irányított, emberellenes, és antikrisztusi. Mindezeket figyelembe véve a legsúlyosabb valaha volt válság. Soha nem volt ugyanis ilyen kicsi a Föld, mint ma; és soha nem lakta annyi ember, mint ma.

Eddig minden háborút bizonyos területek és értékek újra felosztásáért vívtak. Ma az egész föld és minden érték birtoklásáért folyik a zömmel fegyverek nélküli háború, amely így is sokkal több áldozatot követel, mint az eddigi összes fegyveres harc.

Soha ilyen koncentrált támadást nem volt képes indítani a Sántán az emberiség ellen globálisan, mint most, hihetetlenül kicsi csapattal, olyan teljesen új és példátlanul hatékony fegyverekkel, mint az írott és elektronikus média, az internet, az oktatás és egészségügy privatizálása, azaz szétverése, a szociális bizonytalanság általánossá tétele, stb. Koncentrált támadást indított az egyén, a család, a kisközösségek, a hit ellen. A hamis vallások és ezernyi szekta terjesztésével szétrombolta az egyházakat. Annál, ami történik velünk és köztünk, csak az a nagyobb tragédia, hogy a tömegek mindezt a legvégén érzékelik csupán, hisz a fölpörgetett, irreális és különösen káros fogyasztási verseny egyszerűen elveszi az emberek eszét. Ennél is tragikusabb, hogy sok vezető – egyháziakat is beleértve – nem veszi észre, hogy miről szól a történet, és egyszerű, szükséges változásnak, generáció-, vagy épp stílusváltásnak, jótekingony pluralizmusnak, sokszínűségnek véli azt, ami irányított sántáni szétzilálás. A legrtragikusabb persze az, hogy azon kevesek, akik a Sántán eszközeiként az eseményeket irányítják, és pontosan tudják, hogy mi zajlik, félretéve minden erkölcsi érzést, normát, saját egyéni önző érdekeiket követve egyre kegyetlenebb módszerekkel dolgoznak, személyesen vagy közvetítő „alakulatok” segítségével széttapossák az ellenszegülőket, a látókat és hitvallókat.

Nagyon remélem, hogy ezen fölöttébb nem csodálkozunk és tisztában vagyunk azzal a kockázattal, amivel minden kor minden látójának tisztában kellett lennie, és ennek ellenére vállaljuk a látást és láttatást.

*

Minden korban voltak, akik úgy gondolták, hogy ez már nem mehet tovább, ennél nagyobb gazság, erkölcstelenség, kizsákmányolás, vagy épp természeti katasztrófa nincs, tehát itt a vég. Azok, akik a mai világválságot lebecsülik, gyakran hangoztatják a fenti érvelést.

Bizonyos tekintetben igaz, hogy minden generáció valamilyen módon megéli önmagában azt az érzést, hogy ez már nem mehet tovább. Isten tervei azonban nem a mi érzéseinktől függenek.

Az is igaz, hogy Jézus hangsúlyozottan szól az ő visszajövetelét megelőző jelek között a válságról. Biztos, hogy a jövő már elkezdődött, de hogy mikor lesz vége, és hogy milyen mély lesz a válság, nem tudjuk.

*

A következőkben néhány szakember friss írásaira szeretném fölhívni a figyelmet. Az egyikük *Hetesi Zsolt*, az ELTE TTK Csillagászati Tanszékén a Fenntartható Fejlődés Egyetemközi Kutatócsoport tagja.

Hetesi hívő tudós. Számos írásában – legutóbb az „Utolsó kísérlet” c. kötet társszerzőjeként *Végh Lászlóval* és *Szám Dorotttyával* „Híradás a Föld állapotáról” alcímmel publikált (Kairosz Kiadó, 2008). Rendszeresen tart előadásokat a fenti témakörben. A kötet amolyan „kötelező” olvasmány lehetne a lelkipásztoroknak. Egyik témája a rendszerelmélet, a másik az ember, mint rendszer-alkotó és „rendszer-alany”. Szól a gazdasági növekedés és az emberi válság összefüggéseiről, a világméretű környezeti válságról, az erőforrás válságról, a mezőgazdaság kapcsán a termőföld tönkretételéről és arról, hogy van-e kiút. A több mint 200 oldalas könyvben kizárólag mai kutatások nyomán bizony igen pesszimista kép áll előttünk. A fejlődés üteme világszerte megtorpant, fenntarthatatlan, sőt hirtelen – zuhanásszerű – visszaesés következik. Rövid időn belül a 19. század végi, és a 20. század eleji szintre esik vissza a gazdaság. Részletesen szól a globalizáció haszonélvezőiről, a pénzügyi válságról, a hamis „haladáshitről”, amihez görcsösen ragaszkodik az emberiség, és ami szinte kiszorította az istenhitet, illetve azt is üzleti alapokra helyezte. Bennünket különösen érint a „gazdaságos hitélet” c. szakasz, amiből most idézek:

„Természetüknek megfelelően a hitélet és az egyházak nem üzleti intézmények, de a gazdasági értékrend és gondolkodásmód rájuk is keményen hat. Ezt kifejtettebb alakjában az Egyesült Államok vallási közösségeinek életében figyelhetjük meg. Náluk az emberek jóval vallásosabbak, mint az európaiak. Egyházaik jelentősége ezért nagyobb, mint itt, nálunk. Üzleti szempontból az

egyházak létét az indokolja, hogy emberek egy csoportja igényt tart ilyen szolgáltatásra. Akinek szüksége van rá, fizessen érte. Így az államtól teljesen független egyházak közül azok lesznek életképesek, amelyek megfelelő számú és jövedelmű hívet tudnak szerezni, és meg is tudják tartani őket. Ha van kereslet, támad kínálat is. Hadd válogasson a hitre szomjazó ember. Hagyományos kötelekeiktől felszabadulva a polgárok maguk döntenek el, járnak-e az istenházába, és hová. Amint a hitélet kínálata bővül, oda mennek, ahol jobban érzik magukat, ahol a lelkész rokonszenvesebb, ahol a gyülekezet számukra kellemesebb emberekből áll.

Kemény a verseny a gyülekezetek között. Ez játékos hatással van a lelkészek képzésére, teljesítményére. Csak felkészülten, a gyülekezet tagjaira odafigyelve állhatják meg a helyüket. Nagyon igyekszik a lelkész, legyen jobb a közösségi élet, minél többféle tevékenységre terjedhessen ki. Emiatt egy amerikai városban a gyülekezetek a közösségi élet színterei is. Istennek a háza egyúttal művelődési ház, szabadidő-központ is lehet. Ez is magyarázza az amerikaiak gyülekezetükhöz való ragaszkodását.

Viszont a lelkész nemcsak lelki-atyja, vezetője a gyülekezetnek, hanem alkalmazottja is. Emiatt a szolgáltatóvá tett egyház a hívek kiszolgáltatójává válik. Úgy választhatnak a hívek gyülekezetet, mint ahogy mondjuk a Pepsi-Cola vagy a Coca-Cola közül választunk: melyik esik jobban?! Komoly gond a lelkész számára a hitélet-piacán, mi lehet a szentbeszédben. Fél a gyülekezetet elhagyóktól. Meg attól is, ha olyanokat talál mondani a híveknek, ami nekik nem tetszik, akkor a fellázadt gyülekezet egyszerűen elcsaphatja. A lelképásztorok Isten szolgájából, üzenetének közvetítőjéből az őket eltartó gyülekezetek igényeinek kielégítőjévé válnak. Világszerte szaporodik a protestáns egyházak száma, elsősorban szétesésekkel. Ezt a hitéletbe bejutott kereskedelmi szemlélet erősödése gerjeszti. Tagoltabb felépítésű egyházak jobban ellen tudnak állni a fenti veszélynek, erre a katolikus világegyház története a legjobb példa.” Eddig az idézet a katolikus tudóstól.

A keresztyénség szerepéről egyik internetes tanulmányában a következőket írja Hetesi (<http://astro.elte.hu/~heteizs/FFEK.html>):

„Az összeomlást csak olyan közösségek képesek túlélni, melyek rendelkeznek azokkal az ismeretekkel, melyek a fenntartható élethez szükségesek, továbbá ismerik azt a hibás utat, melyet elődeik jártak be.

Helyes és az ember számára üdvösséget adó jövőképpel rendelkeznek a történelmi keresztény gyülekezetek... Itt még fellelhetőek a gondolkodás korrumpálódása előtről való bölcséleti elemek, amelyek mentén felismerhető az istenképűségtől való elcsúszás az emberiség történelme során.” Ha pedig megvan a hiba, nagyobb az esélyünk a javításra. .

„Az élő közösségek képesek elviselni azt a lelki és fizikai nyomást, melyet a mai rend szétesése eredményez majd, és képesek lesznek hálót alkotni ahhoz, hogy létrejöhessen egy új társadalom. Az Egyház szerepe óriási. Vezetői itthon még nem mindig látják tisztán a teendőket, néha még a válságot sem – de itt minden lehetőség adott a felismerésekhez és a társadalom továbbéléséhez. Hiszen az Isten egyházát a Szentlélek vezeti.

Ha nem teszünk semmit, hazánk, a nyugati világ részeként 2015-ig bezárólag belesodródik a polgárosult világ végét jelentő erőforrásválságba, mely porba dönti a tudományos és ipari vívmányok mellett a ma megszokott egész életünket. Ehhez semmit sem kell tenni, csak folytatni eddigi életvitelünket...” Eddig az idézet.

Megjegyzem, hogy a Fenntartható Fejlődés Egyetemközi Kutatócsoport alapítói több mint 5 éve foglalkoznak a mai fogyasztás és túlnépesedés okozta válsággal. 2007 őszén hivatalosan is megalakították a FFEK-t, mely a tájékoztatás és figyelemfelkeltés mellett szeretné ellátni hiteles adatokkal a nemzetért felelős döntéshozókat is. A kutatók előre jelezték az olajválságot, 1999-ben annak kezdetét 2010-re, 2005-ben pedig 2008-ra tették. (Mint tudjuk, 2008-ban az olaj vonatkozásában világviszonylatban elértük a kitermelhetőségi csúcst, a fogyasztás viszont hihetetlen mértékben növekszik, csillagászati méretű árrobbanás várható már a következő években. A földgáz vonatkozásában ez az idő 2010 és 2015 között jön el. Az alternatív energiaforrások semmiképpen sem tudják kiváltani a jelentkező hiányt. Elkerülhetetlen a fogyasztás csökkentése /az árak miatt/ és csökkentése /az árakkal/ a hiány miatt.) A kutatócsoport jelzései az olaj- és gáztermelésről, a gabonaárakról, az éhínségről, a bio-üzemanyagokról és a döntéshozók felkészületlenségéről sorra helyesnek bizonyultak.

Azt, hogy a Sátán a maga istenellenes birodalmát hazugsággal építi, akkor is, ha épp világosság angyalaként jelenik meg, a Biblia első lapjától az utolsóig ezer és egy ige bizonyítja. Az aktuális hazugságokat mindig tömegek hiszik el. Ezek a

tömegek, időnként többségre tesznek szert, de ha kisebbségben vannak, akkor is oly módon képesek alakítani az eseményeket, hogy az nekik hozzon hasznot.

Az Úr Jézus visszajöveteléhez közeledve egyre többen lesznek azok, akik sátáni eszközökkel igyekeznek pusztítani az embert és a világot, de egyre többen lesznek azok is, akik ezt fölismerik. Az ember a két pólus valamelyike felé sodródik mint egyén, de mint közösség is. Nemcsak keresztyének, lelkipásztorok, megtért hívők látják ezt, de egyre több tudós és politikus is. Csak megemlítem *dr. Drábik János* legújabb könyvét, amely nem a hit felől közelíti meg a problémát, de eljut a hitig – sőt igen világos elemzést is ad a különféle egyházak magatartásának okairól. A könyv címe: *Orvellia*, alcíme: *A pénzhatalom globális magánbirodalma* (Gold book, 2007). Természetesen George Orvell (eredeti nevén Eric Blair) „Állatfarm” ill. „1984” című világsikert aratott műveire utal, a Nagy Testvérré. *Orvellia* Drábiknál a rejtőzködő szuperhatalom, a rejtőzködő világbirodalom, a pénzimpérium, a láthatatlan háttérhatalom. Történelmi kutatások, titkosított, de nyilvánossá lett dokumentumok során át mutatja be, hogy hogyan működik az a háttérhatalom, amelynek természetesen a Mammon az istene, és aminek semmi sem drága (beleértve milliók életét) céljai elérése érdekében. A jelenlegi pénzügyi válság épp úgy megtervezetten zajlik, mint ahogy megtervezett volt a lenini forradalom, Hitler hatalomátvétele, mindkét világháború, a közel-keleti háborúk vagy épp az Irak és Afganisztán elleni hadműveletek – és sorolhatnám. A cél az emberiség létszámának csökkentése, a tömegek elbutítása, a gazdagok gazdagítása. Ebbe a koncepcióba illik bele minden, ami itt Magyarországon is történt és történik, pl. az oktatás, az egészségügy és a szinte mindent érintő ún. privatizáció területén. Nincs mód egy rövid előadás keretében részletesen szólni ezekről a válságjelenségekről, de tartsuk számon őket!

Az is elmondható, hogy neves, főleg amerikai protestáns, olykor baptista vezetők is megszólalnak a válság ügyében (persze éppen az aktuális válság vonatkozásában) épp úgy, mint mondjuk a római pápa. Meglátásaik olykor biblikusak, olykor nagyon is motiváltak a háttérhatalom, a pénzvilág szempontjai szerint.

Minimum külön előadást igényelne pl. *Pat Robertson*, *Jerry Falwell*, *Hal Lindsay*, *Oral Roberts* vagy épp *Franklin Graham* vélekedéseinek elemzése épp úgy,

mint mondjuk a keresztyén cionizmus vizsgálata. Csak megemlítem, hogy a népszerű New York-i evangélista, a több mint 40 könyvet publikált *David Wilkerson* magyarul is megjelent új könyvében („A látomás és azon túl”, Beteljesedett és beteljesedésre váró prófécíák, „ÉLŐ VÍZ KÖNYVEK”) részletesen foglalkozik a válságjelenségekkel. Idézek a tartalomjegyzékből: „Zűrzavar a gazdaságban, Drasztikus időjárás-változások és földrengések, Szennyáradat, A jövő legnagyobb ifjúsági problémája, Ádáz üldöztetés, Isten üzenete a felkészületlenekhez..., A tornyok leomlottak, Most rajtad a sor!, Bibliai férfiak előrejelzései és prófécíái.”

Néhány mondat az első fejezetből:

„Összeomlás közeleg. Világméretű gazdasági zűrzavarnak nézünk elébe. Látomásomban ezt láttam a legvilágosabban, és számos imádkozó életű keresztyén osztja nézetemet. Nem csupán az amerikai dollárra vár az elkerülhetetlen leértékelődés, hanem minden más valutára is. Azt látom, hogy először Európát sújtja majd komoly gazdasági válság, s nem sokkal később Japánra, az Egyesült Államokra, Kanadára és az összes többi országra is kiterjed.

Nem annyira gazdasági hanyatlást látok, hanem inkább egy olyan mérvű válságot és recessziót, ami csaknem minden kereső állampolgárt érinteni fog Amerikában és világszerte. A most óriási mennyiségű nyugati valutával rendelkező országok is komoly bajban lesznek...

Kétség nem fér hozzá, hogy pénzügyi válsággal és félelmekkel teli szűk esztendőik következnek az emberiségre. Hogy mennyire hamar, nem világos, de nincs már messze. A világ legnagyobb közgazdászai értelmetlenül állnak majd a helyzet előtt, nem tudván, mivel magyarázni a zűrzavart, s a nemzeteken általános félelem lesz úrrá. A válságot egy hamis gazdasági fellendülés előzi majd meg – ez azonban rövid életű lesz...

Az eladások rekordméreteket öltenek, s többet költenek majd, mint valaha a modern korban. A felvett hiteleket alig lehet majd átlátni és kézben tartani...

Azért dolgozzatok és imádkozzatok, hogy minden adósságot kifizethessetek. Készüljete fel a költségvetés hirtelen és drasztikus megcsappanására! Hamarosan nem fog úgy dőlni a pénz, mint eddig, s ha nincsenek tartozásaitok, a nehéz évek alatt is végezni tudjátok majd a szolgálatotokat. Ne riadjatok meg, és ne féljete, hanem készüljete a válságra és számítsatok rá!

Az amerikai nemzet számos vezető és népszerű vállalat csődbejutásának lesz tanúja. Azt látom, hogy a hitelintézetek óriási problémával fogják szembetalálni magukat. Sokan képtelenek lesznek visszafizetni súlyos tartozásaikat a vezető hitelkártya-vállalatok felé, melyek helyzete ennek következtében kaotikussá válik.

A nagyvállalatok mellett kisvállalkozások ezrei is fizetéseképtelenné válnak. Jó néhány gyülekezet tönkremegy, és számos független misszió társaságnak és egyházi szervezetnek kell visszavonulnia. A keresztény rádió- és televízió-műsorok közül néhány kivételével mindegyik meg fog szűnni.

A szűkös anyagiak bizonytalanság- és félelemhullámot vonnak maguk után. Azok, akiknek még lesz pénzük, félreteszik és kuporgatják azt szükség esetére.

Az Amerikai Egyesült Államok kormánya „túlreagálja” majd a zűrzavaros gazdasági fejleményeket.

Pánikhangulatban meghozott, elhamarkodott döntéseket látok különböző kormányzervek részéről – ám ezek a gazdaság megtámogatására irányuló, kapkodó törekvések visszafelé sülnek majd el...

Komoly károkat szenved az autóipar, különösen a szabadidős gépjárműveket gyártó cégeket éri nagy veszteség. Halomban fognak állni az alkatrészek, de az eladás drasztikus mértékben visszaesik.

Csaknem az összes gazdasági mutató sötét jövőt mutat. Kezdetben még vegyes lesz a kép, de a válság végül szinte az ipar teljes egészére kihat.

Az emberek hirtelen vidéki farmokat, telkeket és házakat kezdenek vásárolni. Ezrek próbálnak majd elmenekülni a városokból abban a reményben, hogy a természethez és a földhöz visszatérve biztonságra lelhetnek. Egyre sürgetőbb készletét érzik rá, hogy „kiszálljanak az egészségből”. Titokban sokan arról kezdenek álmodozni, hogy maguk termelik meg a családjuk számára szükséges húst és zöldséget, azaz önellátóvá válnak, ezért aztán óriási összegeket fektetnek be vidéki telkekbe és szántóföldekbe. A vidéki szántóföldek továbbra is egy vagyona fognak kerülni, a legtöbb nagyváros 150 kilométeres körzetébe eső mezőgazdasági területek ára pedig egyenesen az egekbe szökik majd – magánszemélyek számára megfizethetetlen mértékben...

Eljött az ideje, hogy a keresztény szervezetek sokkal inkább ember- mintsem épületközpontúak legyenek. Az előttünk álló szűk esztendőben elsősorban a személyektől személyek felé irányuló szolgálatban kell növekednie az egyháznak. Sok vallási szervezet kétségkívül úgy vészeli majd át a szűk esztendőt, hogy csak

a kamatokat fizetik óriási összegű hiteleik után. Ez ahhoz fog vezetni, hogy folyton csak a létfenntartáshoz szükséges anyagi forrásokat igyekeznek majd előteremteni, s a missziós célok eközben háttérbe szorulnak.” Eddig az idézet.

Hadd utaljak még befejezésül a Baptista Teológiai Akadémia legújabb könyvére (A baptista ekkleziológia alapjai és újkori kilátásai, Budapest, 2007), amelynek utolsó fejezetében arról írok, hogy a világ baptistái hogyan próbálják megválaszolni a mostani krízis által fölvetett kérdéseket.

A mai nap mottó igéje: *„Minden gondokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van reátok”*. Ebben a reménységben és bizonyosságban építsük egymást, végezzük az evangélizációt, a bátorító szolgálatot, a tanítást, addig, míg időnk van, krízisben, válságban, örömben, bánatban, jó és romló feltételek között az Ő dicsőségére! Ne a földiekre nézzünk, hanem az örökkévalókra, ne a sátán erőfitogtatására, hanem a mi hitünk fejedelmére, Jézusra, mert nem a félelem lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak lelkét. Elhívó Urunk nem mást vár tőlünk, mint hűséget, kitartást abban a munkakörben, amelybe beállított. Bárcsak hallhatnánk üdvösséges szavát: Jól van jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be a te Uradnak örömébe!

Dr. Almási Mihály